

חדש!
מהור שיזמות
קידוש
עמ' טז

גלוון תתקג • ערשות פרשת מקץ

• שנת העשורים •

לקראאת שבת

עינונים ובייאורים בפרשת השבוע

מדוע מל יוסף את המצריים?

שמירת השבת של יוסף הצדיק

גילוח והילוף בגדים דיווק ביציאתו מבית האסורים

לימודי קודש בלבד!

קובץ זה יוצא לאור
לעילוי נשמה האי גברא רבא, רודף צדקה וחסד
זכה לפזר מכספו להדפסת תורה כ"ק אדמור מליבאוציטש ז"ע
הרבי החסיד ר' מאיר בהדר' שמחה יצחק זייןאנץ ע"ה
ס. פאולו ברזיל

כלב"ע ביום ג' סיון ה'תשפ"א

תנצב"ה

ולזכות יבלחו"א בניו אני לומדי ותמכמי אוריתא, רודפי צדקה וחסד,
ראשונים לכל דבר שבקדושה ה"ה האחים החשובים

הרבי החסיד ר' ישראל אפרים מנשה

והרב החסיד ר' יוסף משה

וכל בני משפחת שיחיו

יהי רצון שיתברכו בכל מיל' דמייטב מנפש ועד בשאר
ובכהצלחה רבה ומופלגה בכל אשר יפנו, תמיד כל הימים

מכון אור החסידות

סניף ארץ הקודש

ת.ד. 2033.

מספר חב"ד 6084000

03-738-3734

Likras@likras.org

Or Hachasidus

Head Office

1469 President St. #BSMT

Brooklyn, NY 11213

United States

(718) 534-8673

צוות העריכה והగהה: הרב לי יצחק ברוק, הרב משה גוראר',
הרבי מאיר יעקב זילברשטאם, הרב צבי היישע זלמןבו, הרבי שלום חריטונוב, הרבי מנחם טייטלבוים,
הרבי אברהם פון, הרבי מנחם מענדל רייזט, הרבי אליהו שוינקה

פתחה

בעזה"ת.

תוכן עניינים

מקרה אני דודש.....ב

מדובר מל' יוסף את המצריים?

מהו המקור בדברי הכתובים להזה שבקש יוסף שימולו המצריים את עצם? / מדובר קשה לומר שהמקור הוא מהפסק "אשר יאמר לכל תעשה"? / ביאור בדברי רשי' על מילוח המצריים שה' זה מפני שהיו בגדר "קנין כספו" של יוסף, ובמיוחד לא יוסף מהוביל להשתדל שישמולו (ע"פ ליקוט שיחות ח' עמ' 136 ואילך)

פנינים^ט עיונים וביאורים קצרים

מדובר לא נילה יוסף ליעקב שהוא ח' ? (ע"פ ליקוט שיחות ח' עמ' 198 ואילך) לעשות תשובה בגין החטא ולא בסיבת צדקה (ע"פ ליקוט שיחות ח' עמ' 129 ואילך)

יינה של תורה.....ו.

"עפר" חמוץ' את לימוד התורה
אייזה עפר צריך להכניס לתורה שלמדו? / מדובר ברכבת התורה היא תנאי הכרחי ללימוד התורה? / ואיך מצלים את התורה מהירקב ח' ? הדרכה באפונו הרואוי בylimוד התורה, הנגדת פספור
קיובן בתוצאות מצריבות

(ע"פ ליקוט שיחות ח' עמ' 220 ואילך)

פנינים^ט דרוש ואגדה

חכמה בעיים?^ט (ע"פ ליקוט שיחות ח' עמ' 194 ואילך)
עליה שמיירת שבת של יוסף הצדיק (ע"פ ליקוט שיחות ח' עמ' 200 ואילך)
הידושי סוגיות

גילוח וחילוף בנדים ריסוף בצעות מבית האסורים
קדימים מה שנתקשו המפרשים בפרש"י על התורה בוה, ויציע לאבר דברי רשי' ע"פ מה שמצוינו בהלכה בהנגת אסירים ובדין מלוכה
(ליקוט שיחות ח' עמ' 176 ואילך)

תורת חיים

לימורי קודש בלבד!

דרבי החסידות

"הבנה" ו"הנהה פנימית"

شيخות קודש

אין מקרה ח', הכל בהשנה פרטית! – "אבל אשלמים אנטוי"

צווות העורכה וההגהה:

הרבי לוי יצחק ברוק, הרבי משה גראדי', הרבי מאיר יעקב וליברשטרום,
הרבי צבי הירש ומונטוו, הרבי שלום והיטינוב, הרבי מנחם ליטבלביב,
הרבי אברהם מנ', הרבי מנחם מענדל רייכס, הרבי אליהו שויכה

מכון אור החסידות, סניף ארץ הקודש ת.ד. 2033 כפר חב"ד
Or Chasidus - Head Office, 1469 President st. # 6084000
#BSMT, Brooklyn, NY 11213 - United States (718) 534 8673

להעשרה והארות:

טל' מערכת: orhachasidut@gmail.com 03-3745979

הנו מתחכדים להגיש לפניכם את הקונטרא
'קראת שבת' (גlinin תתקא) היוו'ל לפרש מקין,
וכו אוצר בולם בענייני הפרשה מתקין ורבבות
חידושים וביאורים שבתורת ב'ק אדרמו'ר
מחיובאויטש זצוקלאה"ה נבנ"ט ז"ע.

◇ ◇ ◇

מדור "מקרה אני דודש" שפותחה הקובץ עוסק
בדבר פלא שמצוינו שיוסף דרש מהמצרים למול
לפניהם נתן להם לחם, ונתקשו בזה המפרשים
היכן מצינו רמז זה זהה בפשט המקראות, ומדובר
עשה זאת יוסף, ויבאו שיטת רשי' בזה בדורך
הפשט.

במדור "יינה של תורה" עוסקת בדורך הנכונה
בלימוד התורה, שצרכיה להיות מותן ביטול
ושפלות, ויבאו שענין זה ומהו בפירוש רשי' על
העפר שמעמיד את התבואה מלירקב, שדווקא
הביטול פועל קיום בלימוד התורה של האדם.

מדור "חוידי שגיאות" עוסק בדיני מלוכה
והנגנת אסירים, שע"פ דיןיהם אלו יubar
כמה פרטיטים בגילוח וחילוף בגדים דיסוף
בצאתו מבית האסורים שנתקשו המפרשים
ברבורי רשי' על התורה בזה, ומתרץ ע"פ מה
שמצוינו בדיני מלוכה.

בכרכת שבתא טבא

מכון אור החסידות

חאת למוד�ו, שדורך כלל לא הובאו הביאורים כאופן
שהowieו במקורה, אלא עובדו מחדש ונערכו ע"י חכמי
המערכת, ולפעמים הושמט השם יובי השק"ט והמקורות
שהופיעו במקורו, ויש להפוך, אשר במקורו הדברים מופיעים
בקיצורו וכאן הורחבו ומתבאו ע"פ המבואר במקומות אחרים
בתורת רביינו. ושותם שמעוקם המשוגג וקורע דעת העורכו
יתכן שימצאו טעויות וכוביב', והם על אחוריות המערצת
בלבד, ושגיאות מי יבין.

ועל כן פשוט שמי שבידו הערה או שמתקשה בהבנה
הביאורים, מונב שיעין במקורה הדרבים (כפי שנזכרנו
בתיכון העניינים), וימצא טוב, ויכול לעמוד בעצמו על אמיתת
הדרבים.

המודר מודפס
לעיגיל שיבת
האריש והחשה מורה
ויחזון ח'י חרמל ע'יה
בת בילטשא ר' דוב
ביסטריצקי
לע'וכס משחרת השוו

נְקָלָא אֲנִי דָּזֶשׁ

ביאורים בפירושו של מקרא

מדוע מל יוסף את המצריים?

מהו המקור ברבורי הכתובים לזה שביקש יוסף שmailto המצריים את עצםם? מדוע קשה לומר שהמקור הוא מהפסוק "אשר יאמר לכם תעיש"? ביאור ברבורי ריש" על מלית המצריים שהי' וה מפני שהיה בגדר "קני" הספרי של יוסף, ובמילא' הי' יוסף מחויב להשתREL' שימושו

"זתרעב כל ארץ מצרים, ויצעק העם אל פרעה ללחם, ויאמר פרעה לכל מצרים לכו אל יוסף, אשר יאמר לכם תעשו" (פרשנו מא, נה).

ובפירוש ריש"י:

"אשר יאמר לכם תעשו - לפי שהוא יוסף אומר להם שימולו, וכשבאו אצל פרעה ואומרים 'כך הוא אומר לנו', אמר להם 'מה לא צברתם בר ודהא הכריו לך כבש שני הרעב באם', אמרו לו 'אפפנו הרבה וחركיבה', אמר להם 'אם כן כל אשר יאמר לך תעשו, הרי גור על התבואה והחרקיבה, מה אם יגוזר עליינו ונמות'".

והנה כבר הודיעינו ריש"י יסוד פירושו, שלא "באתי אלא לפניו של מקרא ולאגדה המיישבת דברי המקרא בדברו על אופניו" (דברי ריש"י בראשית ג. ח. ועד"ז שם ג. כד. וככ"מ); ובנידון דין צ"ע, מנין לרש"י שהי' דין ודברים זה שמספר עליו בין פרעה לבין מצרים? ולמה אי אפשר לפרש הכתוב כפשוטו - שהעם בא אל פרעה וביקש ללחם, ופרעה אמר להם לлечת ליוסף בהתאם למה שאמר לפניו זה (מא, מ) "ועל פיך ישך כל עמי"?

ב. והביאור בזה - בפשטות (ראה גם באור בשדה כאן. ועוד):

הכתוב לפניינו כן מספר בארוכה אודות זה שዮוסף קיבל על עצמו להיות ממונה על פרנסת מזון מצרים, ושדבר זה הינו ידוע ומפורסם לכל המצרים ("ויצא יוסף . . . ויעבור בכל הארץ מצרים . . ויצו בר כחול הים"); ומעטה, כאשר מגיעים לפוסוק דין, "ויצעק העם אל פרעה ללחם", איןנו מובן כלל: למה צעקו אל פרעה - והרי כבר הופקד יוסף להיות הממונה על צרכי פרנסתם ומזונם?

ועלכ"ל, שבאמת הלכו מתחילה אל יוסף - אלא שהכתוב לא סיפר זאת, וכדרך הכתוב

לקראת שבת

ג

לקצר בדבר הפשט (וע"ד דברי רשי" בפ' וישב לח. ז. לגבי מיתתו של עז שקיים הכתוב בה) – ורק לאחריו שהוא לא מילא את בקשתם, או באו לצזוק אל פרעה.

ומעתה צ"ב, איך ייחן באמת שיוסף לא מילא את תפקידו? ועל זה מפרש רשי"י, שכן יוסף רצה לחתם להם שהם, אלא שהנתנה נתינתו בדבר מסויים ולא הסכימו לעשותו, וכך הלאו לצזוק אל פרעה מכם.

אלא שעדיין אין דברי רשי"י מחווריים, דוגם לאחר שנתבאר כי מתוך הכתוב מוכחה שהיה איזה דבר שביקש יוסף מהמצרים לעשות – מנין לנו (לפי "פשוטו של מקרא") שהמדובר הוא בזה שימולו דוקא?

ג. והנה, המפרשים הארכיו טובא בדבר זה, והעולה מדבריהם שרש"י למד שהמדובר כאן הוא בעניין המילה – מתוך דיקוק לשון פרעה "אשר יאמר לךם תעשו".

ומצינו בזה (בכללות) ג' דרכיהם:

א) יש מדיקים לשון "יאמר" (שפתי חכמים. ועוד): "דיקק מכתיב אשר יאמר לכם תעשו". למה כתיב בלשון 'אמירה', ולא כתיב 'אשר יצוה' – אלא ודאי 'אמירה' הינו מילה, כdictיב גבי דוד (תהלים קיט, קסב) 'שה אנכי על אמרתך'. כלומר: מצינו הלשון "אמירה" בקשר למילה – בפסוק "שה אנכי על אל אמרתך", דהיינו על מילה – ולכן גם הלשון "אשר יאמר לכם תעשו" יש לפניו על מילה.

ב) יש שדיםקו מתייחסת "לכם" (יריעות שלמה. ועוד): "אפילו יאמר לכם 'חחכו לכם מן בשרכם'... והיינו דכתיב אשר יאמר לךם תעשו" – מלכם' דיקיק, דהינו מעצמיכם, וממילא אתה למילה." כלומר: הלשון "יאמר לכם" (دلכארה תיבת "לכם" מיותרת, והול' "אשר יאמר תעשו") משמעו שיוסף אמר להם לעשות פעללה הנוגעת "לכם" ממש, לחתוך בברשותם.

ג) יש שהוכיחו מתייחסת "תעשו" (צדקה לדרכך) – דכמו שמצינו באברהם ושרה הלשון (לך יב. ח) "וואת הנפש אשר עשו בחורן", ופירש רשי" ש"אברהם מגיר את האנשים ושרה מגירת את הנשים ומעלה עליהם הכתוב כאילו עשאים", כן בנדו"ד, הלשון "אשר יאמר לכם תעשו" משמעו שיוסף רצה "לעשותם" גרים על ידי המילה.

אבל דרך זו קשה ליישבה בדברי רשי"י:

ראשית כל, הנה הדוקים הנ"ל מתאימים בעיקר בדרך הרמז, והרי דרך רשי"י היא לפреш הפשט [וזאת אכן נכון רשי"י לדוקים בסגנון זה, הי' לו לפרש להדייא שזו כוונתו].

ועוד בזה, והוא העיקר:

אם זה "שהי" יוסף אומר להם שימולו" נלמד מתוך (אחדת) התיבות בפסוק "אשר יאמר לכם תעשו" – ה"י רשי"י מפרש (וכדרכו): "מבאןashi" יוסף אומר להם שימולו" (או סגנון אחר כיו"ב);

אך לשון רשי"י היא "לפיashi" יוסף אומר להם שימולו" – ומשמע, שזה שיוסף אמר

לקראת שבת

לهم שימולו אינו עניין הנלמד מכאן, אלא הוא ידוע מכבר (ורש"י מביאו כאן רק בתור הקדמה להמשך דבריו).

ולהוסיפ', רשותי אינו אומר בקיצור "шибוסף אמר להם", אלא מדייק "שהי יוסף אומר להם" – ומשמעו מלשונו, שאין הדבר על אמרה אחת שאמר יוסף (באותה שעה), אלא ש"היא יוסף אומר להם" בתמידות.

והיינו, שעוד לפני שmagimim להכתב כאן, הנה מתוכן הפרשיות והפסוקים שלמדנו כבר מוקדם מובן שהיתה זו הנהגה קבועה מצד יוסף, "שהי אומר להם שימולו".

ד. והענין זה:

כשצוה הקב"ה לאברהם למל את (עצמם ובני ביתו, אמר לו (לך יי, יג) "המול ימול יליד ביתך ומנקת כספך גור", שבפטשות – הטעם על ציווי זה הוא: היה שילד ביתו ומנקת כספו הם ברשותו וטפלים לו, שכן מוטל עליו החוב ש"המול ימול" כל אחד ואחד מהם.

והנה, ציווי זה שצוה הקב"ה לאברהם, הי' באופן שימושי גם ל"זורען אחריך" (כמפורט שם); ומעטה בנדו"ד, כיון יוסף הוא "השליט על הארץ" (פרשנו מב. ו), והי' נתון "על כל ארץ מצרים" (מא, מג), ובלעדו "לא ירים איש את ידו ואת רגלו בכל ארץ מצרים" (מא, מד) – הינו, יהיו נתונים תחת שלטונו וברשותו כנקנת כסף – הסברא נותנת (לפי "פשטו של מקרא") שיש עליו חיוב להשתדל שהיהו נימולים.

וזהו "שהי יוסף אומר להם שימולו", הינו שהי' תוכע זאת תמיד מבעלי מצרים; ועתה, כאשר חזק הרעב בארץ מצרים ומכורחים היו לפנות אל יוסף, מהויב הי' יוסף שלא למכוור להם בכיסף וכור', כי אם לדרש מהם תנאי הכרחי – שימולו.

[וудין יש לבאר עוד כמה דקדוקים בלשון רשי' כאן, ועוד חזון למועד בעז"ה].

לעשות תשובה בгалל החטא ולא בסיבת צרה

יאמרו איש אל אחיו אכל לאשימים אנחנו על אחינו אשר ראנינו ארתה געפישו ברוחחן אליען ולא שמען על כן באה אליען הצעירה הוצאה יונען ראנוכן אומם לאמר אל תחטא בבלך ולא שמעם אמרוי אליכם לאמר אל תחטא בבלך ולא שמעם ונמ דרמו הנה גדרש (מכ, כא-כב)

צריך להבין:

לכוארה, כאשר אדם נמצא באיזו צרה וצוקה ר"ל המביאתו לשבירת הלב ולהכרה שהוא עצמו גורם לוזה בمعنى - הרוי ההנהגה האנושית מחייבת להשתדל לדבר על לבו ולছמונו, ולא להיפך - להוטסף צער על צערו בדברים המגדילים כובד אשמתו; ואם כן, בשעה שהשבטים עומדים ומתודים כי אשימים הם ומצדיקים על עצם את הדין - מה מקומ לבוא אליהם בדברים המוסיפים עוד על חטאם (ראה גם ש"ת כתוב סופר או"ח סי' נ)?

ויש לומר, שכונת השבטים באמרם "אבל אשימים אנחנו גו'" לא הייתה רק להצדיק עליהם את הדין, אלא בעיקר הייתה באמירה זו כוונה של תשובה וידויו (ראה גם רד"קעה"פ כא); וראובן, באמורו לתהם "הלא אמרתי גו' ולא שמעתם", התכוון לחדר ולבהיר את אופן התשובה הרוצי' הנדרשת מהם:

תשובה אמיתית היא תשובה הבאה בבחירותו החפשית של האדם ואילו כאן, אמונה השבטים חזרו בתשובה באמירתם "אבל אשימים אנחנו", אבל לא הייתה זו תשובה בכירה חפשית לגמור, אלא בгалל הצרה שבאה אליהם (כאמרם "על כן באה אלינו הצרה הזאת").

ולכן אמר להם רואובן, שהוא ש"פתח בתשובה תחילה" (בר פפ"ד, יט), "הלא אמרתי אליכם לאמר אל תחטאו בילד" - אל תחוزو בתשובה בгалל הצרה שבאה אליהם עבשין, אלא בгалל חטאכם אז, כפי שהסבירתי לכם בשעתו את גודל החטא, ואז תשובתכם תהי' אמיתית.

מדוע לא נילה יוסף לייעקב שהוא חי?

וירא יעקב כי יש שבר במצרים ראה באפקלאיד קריש שערין של שבר במצרים, ולא היה נבאה ממש לזרועיש שהו יוסף (ובב. א.רש"י) ע"פ דברי רש"י כאן יש לתרץ קושא עצומה המתעוררת בפרשת יוסף ואחיו (ראה רmb"ן פרשנתנו מב. ט. ורכינו בעה"ת כאן. וועוד): מודיעו המותן יוסף עד שבאו אחיו לאرض מצרים כדי להודיעו לאביו שהוא חי - והרי שניהם רבות קודם לכן נתמנה כבר למשנה מלך מצרים (כמסופר בפרשנתנו (מא, מ ואילך), ובוודאי הי' ביכלתו שלוחות לארץ כנען, ומודיע לא שלח להודיעו לאביו שהוא חי? ע"פ הנ"ל ייל':

הטעם שלא שליח יוסף להודיעו לאביו שהוא חי מובן ע"פ פרש"י לעיל (וישב לו, לא) "לפי שהחרימו וקללו את כל מי שיגלה ושיתפו להקב"ה עמהם, אבל יצחק hei יודע שהוא חי, אמר האיר אנלה והקב"ה אינו רוצה לגלות לו", ולכן גם יוסף לא יכול היה להודיע לאביו שהוא חי, בידועו שאין זה רצון". אבל לאחר שע יעקב ראה שיש "שבר במצרים", אף שלא הייתה נבואה ממוש להודיעו שהוא חי, מ"מ השבטים ידעו שהכוונה ליוסף, והבינו שרצוננו של הקב"ה שיבוטל החרם, ולכן חיפשו אחרי יוסף בירידותם למצרים. וכשראה זאת יוסף הבין אף הוא שהגיע הזמן לכך, ולכן נילה לאחיו "אני יוסף אחיכם" (ויש מה, ד), כדי שהם עצם יודיעו לע יעקבabinovo שהוא חי.

הברור כורטס
לעליי נשברת
סורה ליליטן גאנט נארטס
נולב"ע עבר יומן והיכוּס
החשיה
תונברג

יְנֵי שֶׁל תָּזָרֶז

ביאורם בענייני הפרשה על דרך הahasdotot

"עפר" המציג את לימודי התורה

אייה עפר ציריך להכנס ל תורה שלומד? / מרווע ברכת התורה היא תנאי הכרחי ללימוד התורה? / ואיך מציגים את התורה מלhireקב ח"ז?

חדרה באפּן הרاءוּ בַּלְימֹוד הַתּוֹרָה, גַּלְמֹודָת מִסְפּוּר קִיבּוּן תְּבוֹאת מִצְרָים

כאשר קיבזו את התבואה של שנות השובע, ועמדו לשמרת עבור שנות הרעב, הי' יוסף מערב עמה עפר מן האדמה שבאה צמחה התבואה, ודבר זה הי' מציג את התבואה מלhireקב. הוספה העפר ל התבואה נרומה בכתוב (פרשתנו מא, מה) "ויתן אוכל בערים אוכל שדה העיר אשר סביבותי נתן בתוכה". וכפי שפירש רשי': "שכל ארץ וארץ מעמדת פירותי", ונונתני בתובה מעפר המקום, ומעמיד את התבואה מלhireקב".

מקור דברי רשי' הוא מהמדרש (בראשית רבה פ"צ, ה), ושם הובאו שתי דעתות: לדעה אחת "נתן מה שבתחום טברי' בטברי' ומה שבתחום ציפורני בציפורי, מפני שכל ארץ וארץ מעמדת פירותי". והיינו שלא עירב עפר בתובה, אלא רק הי' מניח את התבואה בעיר הסמוכה לשדה גידולה;

ואילו ר' נהמי פירש, שהי' מוסיף עפר בתובה בכדי לשמרת - "נתן בהם עפר וקטמויות (במתנות כהונה שם: "רש"י פ"י) שהוא עפר לחאה אדומה ומעמדת הפירות", דברים שהן מעמידין פירות", ולא כתוב שהי' העפר מאותו מקום דוקא.

ריש לתמונה:

רש"י פירש כדעת ר' נהמי וכותב שיווסף hei מערב בתבואה עפר, אך הוא מוסיף עליו ומדגיש שאותו עפר המערבי hei מעperf הממקום דוקא, שהוא המציג את התבואה מלhireקב. ויש לעיין מה ראה רשי' להוסיף על דברי ר' נהמי, מדברי הדעה הראשונה, שדוקא עפר המקומ מעמיד את התבואה?

ונוסף על מה שיש לבאר בזה בפשוטם של דברים [ראה בזה במקור הדרורים], יש לעמוד על ההוראה בעבודת הש"ת הנלמדת מפרש"י זה. וכיודע מאמר אדרמו"ר הוזקן (הובא ב"היום יומ"

כט שבט) ש"פירוש רש"י על חומש הוא יינה של תורה", והוא "פותח הלב" לעבדתו ית'.

לייתן "עפר" רק בלמידה התורה הקדושה

פירושתו של יהודי ותבואתו היא התורה הקדושה שלומד, וכפי שמצוינו בדברי חז"ל שהלומד נקרא "רב תבאות", ו"בעל חתין" (סנהדרין מב, א ותורה והוב תבאות). והנה, בשעה שהיהודי אוסף ומקבץ ריבוי עצום של תורה, איז אומרים לו, שבאמ רוצה הוא שתורתו תשתרם ולא תאביד, מוכrho הוא לתת "עפר" ב"תבואה".

ה"עפר" הוא הרגשות הביטול וההכנעה להשיית שבלב הלומד, הוא צריך להשפיל עצמו לעפר, ודוקא אז תתקיים בידו תורה. על כך אומרים בתפילה (בסוף תפלה י"ח) "ונפשי כעפר לכל תהיה". דוקא כאשר מרגיש בלבבו התבטלות כלפי השicity, הרי הוא זכאי לבקש "פתח לב בתרותך", שיצליח בלימודו ותתקיים בידו תורה.

ועל כך מוסיף רש"י ומדגיש "ונותנין בתבואה מעפר המקום":

עניין הביטול הנדרש מלומד התורה, איןו ביטול כללי ושפלות כללית בכל ענייניו, שלא חלק מדרך העבודה הוא להיות "עוז כנמר וגבור כאריה" (המלחה השו"ע), אלא הביטול הוא בנוגע ללימוד התורה. על היהודי לעמל ולהתבטל כלפי השicity, ולהשים עצמו כעפר, ובוודאי שלא להרגיש רוממות וגאוות מלימודו.

ונמצא, שענין ה"עפר" – הביטול, קשור ל"מקום התבואה" – ללימוד התורה, ולא לעניינים שבהם נדרשת תקיפות וגאון יעקב:

כאשר מדובר עסק עם אומות העולם, הרי צריך לילך בתוקף ובגאון יעקב ואין מקום לביטול ושפלות. וכך גם כאשר מדובר אודות מלחמת הימ"ר, הרי יש לילך נגדו בתוקף, בעזות ובגבורה – "עוז כנמר" ו"גבור כאריה".

פעמים שהיצר מביא את האדם לידי הרגשה של שפלות מוחלטת ו"איס庫פה הנדרסת" (عروben צח, א וראה בפרש"י), וזאת בכדי ש"לא יערכ לבו לגשת אל העבודה באמרו מי אני ומה עבודהתי" (תורה אור אסתר צא, ב. וראה לקוטי שיחות ח"ט עמ' 328). וגם אז יש להסביר מלחמה שורה, להשתמש בתוקף וגבות הרוח ולעבוד את השicity בשמה.

בציד יziel האדם את תורה מ"לרכב"?

והדגשה יתרה ומיוحدת יש בפירוש רש"י, על אף הביטול להשיית שצדין להיות בלמידה התורה:

לא נאמר במשל שה"עפר" – הביטול, הוא הקדמה ל"קיובן התבואה" – ללימוד התורה, אלא "נותנין בתבואה מעפר המקום", והיינו שהbeitול אינו הקדמה בלבד אל הלימוד, כי אם צריך הוא להיות נרגש גם ב"תבואה" המקבצת, והיינו בתורה שכבר למד.

התורה הקדושה היא חכמתו של הקב"ה, והיא נעלית ומרוממת לחולותין משכלו האנושי

לקראת שבת

של האדם הנברא. הדרך הייחידית בה יכול היהודי לקלוט את חכמת הש"ית, היא על ידי שחוشب על "נותן התורה", ופועל בעצמו שהתורה תגרום לו לבוא ליראה ולאהבה את ה' נותן התורה שלומד, באופן נעלם יותר מ לפני שלם בתורה. על כך נאמר בגמרא (נדרים פא, א. ב"מ פה, ב), שקדם הלימוד צריך להיות "ברכו בתורה".

מהות ברכה זו, מבוארת בדברי הב"ח (או"ח סמ"ז): "כוונתו ית' מעולם הייתה שנהי' עוסקים בתורה כדי שתתעצם נשמיינו בעצמות ורוחניות וקדושת מקור מוצאת התורה .. והוא המכון בברכת אשר בחר בנו .. להתעצם ולהתדבק בקדושת ורוחניות התורה ולהמשיך השכינה למטה הארץ".

ורק בהקדמת הביטול וההכרה בנותן התורה וקדושתה, יכול היהודי לקלוט את התורה ולהתדבק על ידה בבראה ית"ש (וראה בארוכה זהה בלקוטי שיחות חט"ו עמ' 326 ואילך. ובכ"מ). אך בכך אין די. הביטול צריך לחדר בכל משך לימוד התורה. כאשר היהודי לומד אכן את אחת בתורה, אווי "הקב"ה קורא ושונה נגנו"ר" (תנא דבר אליהו רבה ריש פ"ח), והוא צריך לומוד מותך יראה וביטול "באיימה וביראה וברחת וbezיע" (ברכות כב, א). גם הגadol והחכם ביותר בלימוד התורה, מתבטל כליל בפני חכמו הקדושה של הקב"ה, שהיא "ארוכה מארץ מדה ורחהבה מנין ים" (איוב יא, ט).

כאשר היהודי לומד באופן זה, לא יתרכן מצב של לומד על מנת לקנתר רח"ל, או להתכבד בלימוד בקהלן חברו, ואיפילו לא בכדי להתכבד סתם, אלא כל הלימוד נעשה מותך ביטול להש"ית ודבקות בו. או אז ה"עפר" – הביטול, "מעמיד את התבואה מלירקב", והלימוד נקלט אצל הלומד כדבוי, ופועל עליו את הפעולה הנזכרת.

התבוננות זו, והתבטלות מוחלטת זו, צריכה לעמוד לנגד עיני הלומד, לזכורו תמיד, גם בשעה שאיןו לומדים. גם התורה שכבר נאספה אצלו, היא מעורבת באוטו "עפר" של התבטולות. כי הוא זכר תמיד שהتورה היא חכמו ית', "ארוכה מארץ מדה ורחהבה מנין ים" (איוב יא, ט). וככל שיימד ויישיג הרי עדין הוא עומד ומתבטל בפני נותן התורה וחכמו שאין סוף לה.

ודוקא בדרך זו, "מעמיד את התבואה מלירקב", ויש קיום לתורתו שלומד.

שמר את השבת, והרי בודאי כל בני יעקב שמרו את השבת, כמ"ר רשי" בפירושו על ה"ש (חולין צא, א"ד) ופרע להן" "שבני יעקב שומריו מצות היו, דאך על פי שאלה נתנה תורה מקובלין היו מאבותיהם?"^ז

ויל', שיש הבדל בין שמירת השבת של יוסף לשימרת השבת של אחיו:

השבת עצמה ישנה כבר מבריאות העולם, וכך נאמר בעשרה הדברים כי ששת ימים עשה ה' את השמים ואת הארץ וגוי וינח ביום השבעה" (תירוץ י). אלא שעוד מתן תורה הייתה השבת ברשותו בלבד הקב"ה בלבד, ואילו לבני adam בעולם זהה לא ניתנה קדושת השבת; ובמתן תורה ניתנה השבת לישראל, הינו ששמירת השבת של אדם מישראל לפחותה היא מעין שמירת השבת של הקב"ה למעלה.

והנה, ידוע (ראה ספר המאמרים תקס"ה ח"א ע"מ קzb ואילו) ההבדל בין האבות והשבטים לישעיהו, והשבטים היו רועז צאן כדי להבדל מהעולם, ואילו יוסף ה' משנה למלך מצרים, וובלעדיך לא יורם איש את ידו ואת רגלו בכל ארץ מצרים" (פרשתנו מא, מד), ולא הוצרך להבדל מהעולם כדי לעובד את בוראו.

וזהו ההבדל בין שמירת השבת של האבות והשבטים לשימירת השבת של יוסף: האבות והשבטים, בהיותם לפני מתן תורה, לא ה' בי בשמירת השבת שלהם משום קדושת שבת ממש, אלא ה' זה רק סימן זכר על השבת של מעלה; ואילו יוסף הצדיק, לאחר שהוא שב בדקהות בה' גם בעת התעסקותו בענייני העולם - הורגש בה שמירת השבת שלו קדושת השבת של מעלה, כפי שהיה ברשותו של הקב"ה, מעין שמירת השבת של אחר מתן תורה.

וזהו דיווק לשון המדרש "שמרו יוסף את השבת קודם שלא תינתן", הינו ששמירת השבת שלו לא הייתה כשם שמירת האבות והשבטים, ששמרו את השבת כסמן זכר על השבת של מעלה, אלא יוסף שמר את השבת מעין אופן שמירתה לאחר מתן תורה, אף שעדרין לא ניתנה.

חכמה בגוים תאמין?

וירא יעקב כי יש שבר במצרים ואמר יעקב לבניי?
למה תערוא (מכ, א)

יש לבאר עד הרמז:

"تبואה" בrhoחניות עניינה חכמה (כמו שמצוין שהتورה נקראית בשם "לחם" - ראה משל כי, כא ובפרש"י שם), כי תוכנת השכל היא שהמושכל מותאחד עם כח השכל ונעשה לאחדים, כמו שהלחם הגשמי נכנס לתוך הגוף ונעשה דם ובשר כבשרו (ראה מורה נוכחים ח"א פס"ח, תנא פ"ה ועוד). והוא הטעם הפנימי שמקל הארץ בא לשבור בר מארץ מצרים דזוקא, כי מצרים הייתה מקור החכמה, כדאיתא בזוהר (ח"א מדרש הנעלם) (קכח, טע"א) "היתה חכמה מצרים יותר מכל העולם".

ולכן לא רצוי בני יעקב לשבור בר מצרים, כי אף שגם בגוים יש חכמה (כאמור רוזל יש חכמה בגוים תאמנון) (aicr פ"ב, ג), מכל מקום אדם מישראל ראוי לו לקבל את כל חכמו מהתורה בלבד, כי גם בידיעת חכמו העולם יש הבדלה בין ישראל לעמיים.

אבל יעקב טعن כלפים "למה תערוא":

אמנם בזמן מתוקן אין לknות חכמה מן הגוים, אלא מהתורה בלבד, כאמור; אבל בזמן הגלות יש צורך לעתים לשבור בר מחייב האומות ולקלבל מחייבתם, כדי שלא לעורר טענה מצד האומות על העדר ההזקקות לחכמתם.

אבל "באוטו הזמן", בבואה משיח צדקנו, שוב לא יצטרכו לחכמי האומות, והידיעה בכל חכמו העולם תבוא מן התורה עצמה, כי אז "תרבה הדעה והחכמה", ו"יהיו ישראל חכמים גדולים כו", כי מלאה הארץ דעה את ה' כמים לים מכסים" (לשון הרמב"ם בהכלות תשובה ובסיסים ספרו).

מעלת שמירת שבת של יוסף הצדיק

وطבח ורכה

והכן, אין והcn אלא שבת כו, ששם יוקה את השבת קודם שלא תינתן (מנ, ט, ב' ז' פ"ג, ד)

צריך ביאור: מדוע מדגיש המדרש שודקא יוסף

אַזְדוֹשִׁי סָגָרֶז

עיזוז ופלפול בסוגיות ההלכה

גילוח וחילוף בגדרים דיווסף בצאתו מבית האסורים

יקרים מה שנתקשו המפרשים בפרק י על החורה כוה, ויציע לבאר דברי רש"י ע"פ מה שמצוין בהלכה בהנחת אסורים וכדיניה מלוכה

כו). איברא דבריו צ"ק כי לכואורה גם העדר כבוד ע"י כניסה למלך בנימול הראש בשערות הוא מילתא דפשיטה, ע"י מדרש לקח טוב שכ"י "כדי לחלוק כבוד למלכות" על שני הדברים, ומסייעים "שלא בא לפניו מזוהם", וראה גם ר"ק "כי אין לבוא לפני המלך אלא אם כן מהוזר בגפו ובבלבושיו" (אלא שהעתיק מהכתוב רק "ויחלף שלמותיו". ועיי' הלשון במדרש של טוב). ולהעיר שאף בפירוש המוחץ לרשי"ג גופיה על מדרש הרבה כאן (פרשא פט, על דרשת חז"ל "וישלח פרעה ויקרא את יוסף וגור" - לחלוק כבוד למלכות"). פירוש "ויגלח ויחלף שלמותיו לחלוק כבוד למלכות". ואולם בפירוש רש"י על הכתוב ניכר להדייא דעתכוון להביא עניין "כבود המלכות" דוקא גבי גילוח ולא גבי חילוף שלמות, שהרי לא העתיק כלל "ויחלף" ואף לא רמזו בתיבת "זgor" כדרכו לעתים. ומוכח דעתוonto כאן לפרש פירוש שאינו נזכר ומשתתקף אלא גבי גילוח ולא גבי חילוף שלמות, וביאור בעי.

[ושמא היה אף"ל עפמ"ש במפרשים

"וישלח" פרעה ויקרא את יוסף ויריצחו מן הבור ויגלח ויחלף שלמותיו ויבא אל פרעה", ופרש"י "ויגלח - מפני כבוד המלכות", והנה, בפירוש عمر נקא להרע"ב הקשה על דברי רש"י כאן "מאי קא ממשען לן, פשיטה דמן כבוד המלכות עשה זה, ועוד קשה למה לא תפס רש"י כל הפסוק ויגלח ויחלף שלמותיו שהרי גם את הכל עשה מפני כבוד המלכות" (עיי"ש מה שרצה לתרץ בחידוש יש כאן לעניין גילוח דוקא כי היה זה גילוח בתער נגד איסטור התורה, אלא שאעפ"כ הותר כן כי היה זה באופן שאיסורו מדרבן ולהכי כבוד המלכות התירו, עי"ש מה שהאריך. וכל זה לא נרמז כלל בדברי רש"י).

ובפירוש נחלת יעקב הקשה נמי כעין זה, אמאי פירש כן רש"י רק על ויגלח ולא על ויחלף, וביאר "משום דחילוף בגדיים הוא דבר פשוט שהוא משומם כבוד המלכות, כי אין לבוא אל שער המלך בלבד שק (אסתר ד, ב), אבל גילוח לא הוה ידוען שיש בזה כבוד המלכות" (ועי"ש שצין לדין פריעת ראש סוטה משומם בזיוון

ואפלו מניחין לו אינו ערב לאדם לגלח בבית האסוריין", ומziehn דכ"ה בירושלמי. ובירושלמי לפניו, פ"ג ה"א, מחלוקת זהה בבחובש אצל עכו"ם דוקא אין מניחין לגלח קודם המועד אבל בחובש אצל ישראל רך אינו ערב (וכן הובא ברוא"ש ותוס' הרاء"ש מוק ש. הגה"מ פ"ז מהל' יוזט הי"ח. וככ"מ). וואה שיטה על מוק לתלמידיו של ר"י מפריש וכן בקורס העדה לירוש" שם - דמשמע שפירוש הירוש" הוא דבתחילה סברנן לומר דעתן המשנה הוא רך בחובש אצל עכו"ם אבל בחובש אצל ישראל אכן אינו מגלח במועד מאחר שמצוותיתרו לו גילוח לעת הצורך (לפני היומ"ט וכיו"ב) אף בעת חובשו, ורק דמסקין לא כן מאחר דאינו ערב לו גילוחו. וככ"פ חזינן מכל זה דאינו כל והנאה מוחלתת בכל מקום שאסירין עלול אנים מגלחים, ושפיר יש שלעת הצורך ומפני סיבת מניחים אסור לגלח. וא"כ מובן דזמן לזמן אסירים מגלחים, ובפרט אותם הנמצאים שם משך זמן ארוך שmaglichin שערותיהם מפעם לפעם.

ומעתה ייל אף הכא גבי יוסף שהיה שונה בזה, כי מצינו דבר כלל שני מצב יוסף שלא היה השוה לשאר האסורים, "ויתן חנו בעני שר בית הסוהר ויתן .. ביד יוסף את כל האסירים אשר בבית הסוהר ואת כל אשר עושים שם הוא היה עושה [ובתרגום "במיריה הוה מתעיביד"] אין שר בית הסוהר רואה את כל מאומה בידו גו"; על כן ייל שוג בזה היה מתנהג כממונה ובעל שורה בבית הסוהר, שהוא מסתperf מזמן. לזמן.

ומעתה ייל בפשטות החילוק העיקרי שהיה בעת יציאת יוסף בין גילוח לחילוף בגדים, אף שהוצרך לשניהם קודם ביאתו אל פרעה. כי גבי בגדים הלא סדר היישיבה

הטעם שרש"י זוקק בכלל לפירוש, לכלורה פشرط שלפני שבאים אל מלך מגלים ומלחיפים הבגדים, אלא שהוא לפי שהוקשה לה לרשי"י דברתוב נאמר "וישלח פרעה ויקרא את יוסף", שזה היה לאחריו ש"וთפעם רוחו" מחלומותיו ואין פטור מהם לפרקה, והינו, שביאת יוסף לפרעוה היתה נחוצה ביותר, שכן "יוסף לפרקה היה מחייב רשותם ובירצחו מן הכר", בנסיבות ובנסיבות ועפ"ז קשה, איך התעכב יוסף לגלח את עצמו כי, שאינו דרך ארץ ודרך הנימוס שיהיה המלך ומשרתיו יושבים ומתחינמים לו, ועוד זאת, שהי"ז כמו מورد במלכות ואיך לא ניתן לנפשו שהמלך ירגנו בשלב שנות אחר לבוא; ולהכי פירוש רש"י שעשה זה "מן כבוד המלכות", וא"כ כדין עשה וא"א יאשימו פרעה על זה. ולפ"ז היה אפשר לומר, שה לצורך לתרוץ הנאה יוסף הוא בעיקר בוגע ל"ויגלח", שדורש זמן והתקשרות יותר, משא"כ חילוף הבגדים שאין בכך אריכות זמן והתקשרות גדולה, שבגללה תתחזר ביאתו לפרקה. איברא בדיור זה ודוחק קצת, כי סוף סוף גם חילוף הבגדים, ובפרט לבגדים שראויים לבוא בהם לפני המלך, דורש הכהנה כו' (עוד זאת, שבודאי לא היו בגדים ככל הנמצאים בבית האסורים, והיה צ"ל התעסקות למצוא בגדים כאלה). וביתר קשה, אך את צ"ל שעיקר הצורך בהפירוש "מן כבוד המלכות" הוא ב"ויגלח", מ"מ, למה נמנע רש"י לגמרי מלרכוז גם לענין חילוף השמלות,כנ"ל, ונראה יותר דבר לפרש כבוד המלכות רק גבי גילוח ולא כלל גבי חילוף שמלות, אף לא באופן[DTEFL].

ונ"ל בזה בהקדמים רבעשנה דמו"ק יג סע"ב) תנן "וואלו מגליך במועד .. היוצא מבית האסוריין", ובתוס' שם: "שאינו יכול לגלח קודם המועד שאין מניחין לו לגלח

לקראת שבת

אלא שעה פולה חיובית מוחדרת "מןפנִי כבוד המלכות".

ו"ל עוד בכל זה דברי רש"י כאן מומרים גם לחייב שהיא בזה מצד דיני מלך. כי הנה יציאת יוסף מבית האסורים היתה כדי להיות מלך על מצרים, כמו"ש בקהלת ד, יד " מבית האסורים יצא למלך" (עיי' בקהלת ורבה שם וכבראשית רבה פרשנותו), והנה מצד חיובי ודיני המלך ישם שני עניינים הנילגiloות וחילוף שלמות, דהנה גרסין בש"ס (תענית יז, א. סנהדרין כב, ב.) והובא לדינאי ברמבי"ם הל' מלכים פ"ב ה"ה "מלך מסתפר בכל יום" משומן "מלך ביפוי תחזינה ענייןך", וגם יש במלך לבישת בגדי כבוד, עי"י ברמבי"ם (שם) דהביא משומן "מלך ביפוי" זהמלך "מתתקן עצמו ומתנהה במלבושים נאים ומפוארים", עי"י בכ"ז בברכות נז ע"א "המלך ראשו בחלים סימן יפה לו" ופרש"י "המלך סימן גודלה ותפארת היא לו כמו ויגלח וייחלף וגור".

ומעתה י"ל דזהו הרמז בפירוש רש"י כאן, דמה שעשה יוסף "מןפנִי כבוד המלכות" (שלו, שהוא יהיה משנה למלך) היה עיקר "ויגלח", ולא זה שייחלף שמלוותיו - כי בגדי המלכות שלו לא ניתנו לו אז אלא אח"כ, דרך להלן כתיב דהലבשו פרעה בגדי שיש גור, הינו רק כמשמעותו פרעה על ביתו ועל כל ארץ מצרים (וממילא החליף עתה לבגדים רגילים ולא לבגדים מלכות), משא"כ גילהות של מלכות היה תיקף ביציאתו מבית האסורים (ועי"ע פ"י יפה תואר ור"ש בן חפני לבראשית רבה שם).

בבית האסורים הוא, דכל האסורים אינם לובשים בגדי עצםם (בגדים רגילים), אלא יש להם בגדים מוחדרים, בגדי אסורים; ואילו גילוח השערות, כנ"ל, אינו מושלל לגמרי מהיושבים בבית האסורים, ויש מקום ל吉利וח זמן לזמן, ובפרט גבי הנמצא שם משך זמן ארוך, שמגלחים שערותיהם מפעם לפעם. וכנ"ל י"ל דבזה היה שינוי ביטוסף לעומת שאר האסורים. משא"כ בגדי אסיר, אין בזה מקום לחלק בין דרגות האסירים והוא דבר יסוד וכללי לכל אשר בשם אסיר יכונה (עיי' מלכים ב' כט. ירמי' נב, לג). ומעתה מובן בפשטות, דכשיצא יוסף מבית האסורים, אף שעשה שנייהם, "ויגלח וייחלף שמלוותיו", הרי זה ש"ויחלף שמלוותיו" לא היה רק מטעם כבוד המלכות, אלא מצד עצם זה שיצא מבית האסורים למקום אחר ומחילף בגדי הכלא (ראה פ"י ר"י בכור שור ופי' ר"ש בן חפני גאון על התורה כאן), لكن החליף מגדי אסיר לבגדים רגילים; משא"כ בקשר ל吉利וח הרראש, דודאי היה מספר שערותיו בזמן הצורך, אלא שכן היה גילוח מיוחד, לא מצד הצורך בכך (giloh regil mazon lezon leut haצורך), אלא גילוח מיוחד "מןפנִי כבוד המלכות". ובางןן אחר: הא ד"אין לבוא אל שער המלך בלבד שק", כשהוא לבוש בלבוש שאינו מתאים בכניסה למלך, ה"ז רק ענין שלאי, שלא יכנס אל המלך בדרך ביון, וכן בנדו"ד, שמכיוון שלא רצה לבוא אל המלך בלבושים של אסיר, لكن החליף שמלוותיו שלא לבוזות את המלך; משא"כ גילוח זה המוחדר טרם בוואו אל המלך, לא בא לשולב כניסה אל המלך דרך ביון (שהרי היה מספר שערו מזמן לזמן),

לימודי קודש בלבד!

מצותיו.

(כתב מ' טבת תש"ח)

לראות דוגמא היה באוסטרליה!

בمعנה למכתבך בו אתה כותב סברות שונות בקשר לאופן המשך לימודיך בקשר לקשיים שבסדר הנוכחי זהה.

נכונה מאוד היא הסברא שאתה כותב במכתבך, שתלמיד בכתחה זו לימודי קדש כל היום, וגם אחר כך להמשיך בלימודי קדש, כפי שאתה כותב שעה או שעה וחצי עם מישחו בתור מורה. אבל גם נחוץ מאד שגם אחר כך יהיה לך חבר, או גם מיבור יותר, שעמו תחזור את הנלמד מכבר ולדעת טוב, ולא ללימוד דברים חדשים.

והשם יתברך יציליח אותך להיות מהראשונים, להראות [עיר] מלבורן ובאוסטרליה בכלל, לאנ"ש וגם לכל אחינו בני ישראל, שבchor, שככל ילד יהודי נקרא בן אברהם יצחק ויעקב, צריך ללמוד לכל הפלחות כמה שנים רק לימודי קדש, מלבד זאת שזה מעמידו במקומות המתאים ומכך אוטו להיות מאושר בחיים, לא רק ברוחניות אלא גם בגשמיויות, ולרווחת ממננו נחת אמרית, הן ההורים, הידידים והנהלת היישה בכללה מה שאתה כותב אודות נסיעה ללימוד בשיסבה באה"ק ת"ו או כאן [באראה"ב].

לאחר שתחזקך בסזר האמור בהיותך במלבורנו שנה או שתים, שע"ז תחזק ההנאה האמורה שבchor היהודי צריך לנ هوון כן, איזי תבוא בחשבון גם הצעעה שלך, כאמור לעיל.

ויהי רצון שתעשה זאת בשמחה ובטוב לבב, והוריך שי' יקבלו מוך רוב נחת אמרית, שזו נחת היהודי חסידי.

(תרומות מאגרת קורש ח' בערך)

לעמידה בכל תקופה להישאר באלה של תורה

בمعنى על מכתבם שלicho אליו, מובן מעצמו שהסבירו שכאר שתמלאו להבcor ט"ו שנה תלמד איזה מלאכה, הנה מופרכת היא לא למורי מעירא, אלא שאני יודע אם כדי להתחיל עתה במלחמה על דבר זה, ודאי לענן זה בשעתו, ובಥ בניחות ואע"ז דיחוי כל השקוט מזמן לעלה בידו להשפיע על הנערדים שיעמדו בכל תקופה ולהשאר באלה של תורה ויראת שמים עוד איזה שנים, אשר זהו הצלחתם זהה ובבא, ובוואדי יציליח בהשפעתו בעניין זה.

(כתב מ' סין תש"ט)

השנים המאושרות לתלמוד תורה

...ולפלא גدول שאינו מזכיר אף מלה אחת מסדרי לימודו בנגלה ובחסידות, והרי סוף סוף, אלו הם השנים המאושרות שיש לעשות זהה, ואם לא עכשו אימתי, כי הרי בטבע בני אדם שבגיעו לגיל מסוים מחשבות מערין המתאים והדרושים בענייני חכמה בכל ובחכמה תורנית ביהדות, ואף שਮובן שgam אז מוחיבים בתלמוד תורה, הרי אינו דומה הכותב על ניר חדש וכו' וכדבר משנה, מובן ג' שgam עתה היציה"ר מבבל ואני ממחקה לשנים הבאים ובפרט שהרי יש לו טענה דאקדמי טעניתא ומביא ראי' ששמעו לקולו ביום פלוני ובעניין פלוני וכו' אבל המלחמה עמו בשנים האלו בהנונג לתלמוד תורה קלה מאשר בשנים הבאים לאחרי זה, וכידוע מכמה וככמה שהצטعرو ודאגו בכך מאד על מה שלא קדישו שנות הנעור והבחורות ללימוד התורה אף שgam אחרי זה למדדו וכמה מהם הנה כל ימיהם עמדו באלה של תורה, ופשיטה בתוככי החודדים לדבר ה' ומקימי

כל ה'זקיז'ז

שיותם וכתבים בענייני עבותה המכ אדר"ם
מוחדי' צ' מלובאוז'ז' זוקלה'ה נב'ם ז"ע

"הנהה" ו"הנהה פנימית"

בכל עניין מעוני שעוסקים בו בחסירות, שבראש ובראשונה צריכה להיות התנהה, להבini
הימב את העניין השכלי על כל פרטיו, ולאחד מכך יכולם להגעה להנהה הפנימית של
העןין

הבנה בלבד זהו "פנ"ר"

[קטע משicha קדושה מאת הود כ"ק אדרמ"ר הרש"ב נ"ע]:

...מה שאומר להלן .. נחוץ מאד לדעתו אותו, שכן זה נוגע בנפש ממש :

מי שמתעסק בהבנת החסידות ומתיגע על כך בכוונה של אדרעתה דנספי, לתקון נפשו,
יודע שכונת ירידת נשמהו בגופו היא לשם תכלית, ועל תכלית זו הוא מתיגע בהבנת
החסידות - עליו לדעת שהבנה בלבד היא "פנ"ר", "גוף מת בלי נשמה".

כל חי מתגעגע, תנוועה מורה על חיוט, וחיות בהבנה באה רך כאשר העניין "מוני" היטב,
וה"הנהה" באה רך ע"י עבודת התפילה.

הריני מכיריו ומודיע שכל העוסקים ומתייגעים בהבנת והשגת החסידות - עליהם לדעת
שהבנה בלי הנהה פנימית אין בה שום ממש, העיקר הוא ה"הנהה", והיא באה רך בתפילה.
משמעותה של תפילה כבר הוסברה - הכוונה על "קונטרוס התפלה" נא' מהקונטרוסים היסודיים
שייל ע"י אדרמ"ר הרש"ב נ"ע. המול"] - ואני מתרה שלא להקל את הדבר על עצם, שכן הבנה
בלבד בלי הנהה פנימית היא קריות המקורת בתורה ומצוות.

"הנהה הפנימית" של הבנה היא ההרגשה וה"הנהה" שזו השכלה אלקית, שמורגש
ההבדל בין שכל אנושי לשכל אלקי. והרגשה זו מורגשת ו"מוניחת" רק בתפילה.

זה אמר המוסגר, אך זה נוגע לכל Amitot העניין. עובד אלקים מן ההכרח שידע כל
פרט העניינים הנוגעים להעשרה, ואז העבודה היא אמיתי.

"הנהה הפנימית" בכל עניין, כלומר ההרגשה והנהה שזו השכלה אלקית, וההבנה

בשוני של השכלה אלקטית, بما היא מובדלת מהשכלה של של אנושי - הרי היא רק כאשר בתחילת יודעים היטב ובבהירות את ההשגה האלקטית.

"בריאה יש מאין", הבנה והנחה פנימית

שלומדים בעומק את העניין של בריאה יש מאין ומקיפים היטב את כל העניין של בריהה יש מאין, אך שנאפן התהווות [יש מאין" שונה מ"עליה ועלול" [הנמשכים זה מזה], שיש מאין" זו [התהווות] "דבר" מ"לא-דבר", שהוא רק בחיק הבורא ברוך הוא, ואיך שה"אין" עומד תמיד ב"יש" להחיותו, הרי במי לא ה"אין" שהוא החיים המקיים את ה"יש", הוא כל מציאותו של ה"יש". ולמרות שה"אין" הוא כל מציאותו של ה"יש", קיים העלם הבורא מן הנברא, שבבחיצוניות נראית ה"יש" כמי שמציאתו עצמאו.

אחרי שלומדים היטב את עניין הבריאה יש מאין, ובמונחים אותו היטב בשכל האנושי, עם כל הראות המוחשיות שרואים ומרגשים "մبشرיו אחזוה", וכן ממה שרואים במוחש בעולם - רק או יכולם, על ידי עבדות התפללה, להגיע להנחה הפנימית של העניין, שכן ירגשו ממש ויראו בעניין השכל כמו בראוי מוחשית, שהעיקר הוא ה"אין", שזו החיים האלקטי, המהווה והמחי את הכל.

כך הדבר בכל עניין ועניין שעוסקים בו בחסידות, שבראש ובראשונה צריכה להיות הבנה, להבין היטב את העניין השכלית על כל פרטיו, ולאחר מכן יכולם הגיעו להנחה הפנימית של העניין.

(תרגום מאגרות קודש ח"ד עמ' תלח-ט)

שְׁלֹמֹה קָדוֹשׁ

דברות קדש בענייני הוראה, הדריכה
והזוק בעבודת הדשיות

התוכן שבמדריך זה הובא אכן בסוגנו שאמרו הדברים ע"ז
ברינו, מלבד שינוי ערכיה קלים לחקל על הלמוד

אין מקרה ח"ו, הכל בהשגחה פרטית!

אבל אשים אנחנו (מץ מ"ב, כא)

זה עשה שינוי - שבמקום ש"אחים אחד יאסר" (פרשנו מ"ב, ט) כפי שIOSPF ציווה קודם, נהי "ויאסרו אותו (רך) לעיניהם", וכיוון שיצאו החזאי והאכילו והשகחו" (שם, כד ובפרש"י)... ואחר כך הביא הדבר סוף סוף לכך שיעקב וכל בני ביתו באו שלמים למצרים, שם לא הי' רעב, ושם גופא - "במייטב הארץ" (ויגש מו. ו. שם, יא).

המארע לא נעים אך הכוונה טוביה

ומנהגת בני יעקב יש לימוד והוראה לכל יהודי:
כל דבר הקורה עם אדם בכלל ועם יהודי
במיוחד... אין זה מקרה נקרית ח"ו, אלא בהשגחה
פרטית, עם כוונה לטובה.

ואפילו בשעה שקורה ליודי דבר בלתי נעים,
עליו להתבונן ולהחפש, עוד ועוד, שמא זה בא
בגל שהקדוש ברוך הוא מצא בו דבר שהוא צrisk
לעשה עליו תשובה, או שהי' צrisk לקיימו טוב
יותר; יוכל להיות אפילו דבר שאירע לפני למעלה
מעשרים שנה.

ואפילו אם הדבר הבלתי נעים קשור עם מקרה
לכורה - עליו לדעת שאין מקרה בעולם, אלא
הכל תלוי בהקדוש ברוך הוא, והקדוש ברוך הוא
הביאו למצב זה, כדי שיתעורר לשנות תשובה
ויתקן את מה שיחסר, ומכך ולהבא יתנהג יותר
טוב ו יותר טוב...

(תוך ששה לילדי הנור - תורה מנהם - והוחייה הרשימות ח"ב
עמ' 124 ואילך)

למה באה עליינו "הצירה הזאת"?

[בפרשתנו] מסופר, שכאשר בני יעקב שמעו
שה"שליט על כל הארץ" (מ"ב, ו) (IOSPF) מיאשים
אותם כמרגולים ורוצחה להעניש אותם - הם התבדרו
בינהם "ויאמרו איש אל אחיו אבל אשימים אנחנו
על אחינו אשר ראנינו צרת נפשו בהתחננו אליו
ולא שמענו על בן באה אליו הצירה הזאת" (שם, כא).

זאת אומרת: למרות שהם שמעו ברורות
מהשליט (IOSPF), בחושבם שהוא מצרי (מלוי
לדעת שהוא ישר עכשי במצרים) מכל מקום חשבו
לא התנהג ישר עכשי במצרים - מיד מפחדו
מיד שהסבירה לזה היא חטא להקדש ברוך הוא,
שהם עברו לפני למעלה מעשרים שנה, אף על פי
שבינתיים ארכעו עניינים רבים!

ו吐ם זה בפשטות, הוא: כיון שהשפטים
ידעו שהקדוש ברוך הוא מנהיג את העולם, ואין
מקרה נקרית בעולם ח"ו, "זהנה ה' נצב עלייו כו'"
ובוחן כלות ולב אם עובדו כראוי" (תניא רפמ"א),
שהקדש ברוך הוא מסתכל על כל אחד ואחד
וידוע מה אוירו אתם במשך כל חייהם; לכן הם
הבינו שכיוון שבאה אלינו הצירה הזאת, חייב
להיות משחו שעליו הם צריכים לשנות תשובה,
ולכן באה עליהם הצירה הזאת. והם חיפשו ולא
יכלו למצוא חסרון במעשייהם במשך כל השנים, רק
על המארע של מכירויות IOSPF שאירע לפני למעלה
מעשרים שנה, אז הם הרגישו שהם צריכים לשנות
על זה תשובה, וכך עשו.

